

των εἶνε τοσοῦτο μεγάλην ὥστε καὶ λῆναι σχηματίζονται ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς ἀθύσσου ἀνεκθλιβομένου ὕδατος

Κατολίθθησις συνέβη ἐν Αἰγίῳ κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1861, ἀνεκθλιψίς δὲ ὑδάτων κατὰ τὸν αὐτὸν σεισμόν ἐν Ἀχαΐᾳ ὡς καὶ ἐν Καλαβρίᾳ κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1783.

Κ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

καθηγητὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις πανεπιστημίου.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

Νόρμα

μελοδράμα εἰς πράξεις δύο. Ἔπη Soumet, Belmontet καὶ Romani. Μέλος Bellini. Μετάφρασις ἔμμετρος.

Φίλος, μεταφράσας ἄλλοτε τὸ κείμενον τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Bellini χάριν τοῦ ποτὲ ἡμετέρου μελοδραματικοῦ θιάσου Καραγιάννη, τοῦ ἀτυχῶς διαλυθέντος, ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἡμῶν ἔπεμψεν ἡμῖν αὐτὸ πρὸς δημοσίευσιν ἐν ταῖς στήλαις ταύταις. Τὸ φέρον τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς τῶν Δρυϊδῶν μελοδραμα, ὅπερ πολλαῖς ἤκουσαν ἐκτελούμενον οἱ ἡμέτεροι ἀναγκῶσαι ἐπὶ σκηνῆς, εἶνε, ὡς εἶπομεν, τὸ ἀριστούργημα τοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς (1802—1835) τοῦ παρόντος αἰῶνος ἀκαμάτου Σικελιώτου μελοποιοῦ Bellini. Ὅτι δὲ ἡ Νόρμα εἶνε τὸ ἀριστούργημα αὐτοῦ, τοῦτο αὐτὸς οὗτος διεκήρυξε, διότι ἐρωτηθεὶς ὑπὸ κυρίας τινὸς ἐν Παρισίαις: πῶτον τῶν μελοδραμάτων αὐτοῦ θεωρεῖ ὡς τὸ ἀρίστον, τὸ μὲν πρῶτον ἀπήντησεν ἐπιφουλακτικῶς καὶ ἀπέφυγε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν γενομένην αὐτῷ αἰτήσιν, ἀλλὰ τῆς κυρίας αὐτῆς ἐρωτησάσης: «Ἄν ἐταξιδεύετε διὰ θαλάσσης ἔχοντες παρ' ἡμῖν καὶ τὰ ὑμέτερα ἔργα, τὸ δὲ πλοῖον ἐναυάγει . . . .». — «Ἄ! ἀνεφώνησεν οὗτος, ἀναγκάσας αὐτήν, θὰ κτελεῖσιν τὰ πάντα ὅπως σώσω τὴν Νόρμα». Ἡ Νόρμα συνετέθη μετὰ τὴν *Sonnambula*, ἧς τὸ σχῆμα ὑπεδύθη ἡ μεγάλη τραγωδία *Pasta* φαίνεται δ' ὅτι συντιθεὶς ὁ Bellini τὴν Νόρμα ἐν αὐτῇ ἐν νῷ εἶχεν. Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ Romani ἐκ τινος δράματος τῶν A. Soumet καὶ Belmontet, διδασκόμενος ἐν τῷ Ὁδείο τῶν Παρισίων. Τὸ μελοδράμα ἐξετέλεσθη τὸ πρῶτον ἐν Μεδιολάνοις τῇ 14)26 δεκεμβρίου 1831 καὶ ἐν τῷ ἰταλικῷ θεάτρῳ ἐν Παρισίαις τῇ 26)8 δεκεμβρίου 1835. Τὸ μυστηριώδες πάθος τῆς Νόρμας, θυγατρὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Δρυϊδῶν, πρὸς τὸν ἀνθύπατον Πολλίωνα, ὅστις προηγεῖτο αὐτῆς τὴν Ἀδαλγίσην (*Adalgisa*) ἐστὶν ἡ βᾶσις ἐφ' ἧς πλέκεται ἡ ὅλη ὑπόθεσις, παρέχει δὲ πάθῃ λίαν πρόσφορα τῇ μουσικῇ. Τὸ πρόσωπον τῆς Νόρμας ἐστὶ τῶν δυσχερεστάτων, ὑπεδύθησαν δ' αὐτὸ ἀοῖδοι *di primo cartello*, ὡς ἡ *Pasta*, ἡ *Giulia*

Grici, Malibran, Patti καὶ λοιπαί. Ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δραματολογίου οὐδενὸς τῶν μεγάλων Μελοδραμάτων ἐλλείπει, ἀλλὰ καὶ αἱ κράτισται τῶν ἀοιδῶν ἐπιδείκνυνται τὴν τεχνικὴν αὐτῶν τελείωσιν, πρὸς τῇ Ροζίνα καὶ Ἰουδαίᾳ καὶ Ἀφρικανῇ καὶ Μαργαρίτᾳ καὶ Αἶδα, περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς Νόρμας ἀντιφιλοτιμούμεναι. Εἰκότως κατ' ἐκεῖνο μὲν, διότι ἡ Νόρμα, ὡς τὰ τελειότατα τῶν ἀριστουργημάτων παντὸς αἰῶνος πρόκειται ὑπογραμμῆς ἐνι αἰῶνος ἰδέας διὰ τῶν ἀπλουστάτων τῆς τέχνης μέσων περαινόμενης· κατὰ τοῦτο δὲ, διότι ἐν τῇ Νόρμα δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἡ αἰοδὸς τὴν ἔντασιν, τὴν εὐκαμψίαν, τὴν ἀντοχήν, τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς, τὰ κούσα, κατὰ τὴν Σοφὸκλειον Ἡλέκτραν, ἀκρόεστον οἰμωγάν, ἀναβαίνουσα καὶ καταβαίνουσα ὅλην τὴν κλίμακα τῶν ἀνθρωπείων παθῶν ἀπὸ τῶν βραχυφθόγων καὶ ἀγῶν τόνων Ἰερείας λαοῦς κυβερνώσης μέχρι τῶν ἀπελπίδων γῶν μητρὸς παιδοκτόνου, ἀπὸ τῶν ἀγρίων κραυγῶν καὶ ἄρῶν παρηγγελισμένης ζηλοτύπου ἐρωμένης μέχρι τῶν ταχεῶν θρήνων μητρὸς περιωζούσης τὰ τέκνα, μέχρι τῆς ἀπεγνωσμένης χαρᾶς γυναικὸς συνδεομένης αἰωνίως τῷ ἐραστῇ διὰ τῆς αὐτῆς πυρᾶς. Ἀπαιτεῖται δὲ νὰ ᾗ καὶ κράτιστη τραγωδός. Ἀλλὰ προκειμένου ἐνταῦθα οὐχὶ περὶ τοῦ μέλους, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπῶν τοῦ Romani, τὴν λόγον στρέφωμεν εἰς αὐτά, καὶ σημειοῦμεθα ὅτι ὁ φιλόκαλος μεταφραστὴς, μύστης τῆς μουσικῆς καὶ λάτρης ὢν, ἐθάσισε τὴν μετάφρασιν αὐτοῦ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἰταλικῆς *partition*, ἐν αὐτῇ χρησιμεύσῃ ἐν τῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκτελέσει τοῦ ὅλου μελοδράματος. Ἐκ τούτου φανερὸν ὅτι πολλὰς δυσχερείας εἶδε νὰ ὑπερνικήσῃ, μεταφέρων στίχον πρὸς στίχον καὶ συλλαβὴν πρὸς συλλαβὴν τὸ κείμενον. Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ ἐν πολλοῖς ἄνευ βλάβης, νομίζομεν, τοῦ πρωτοτύπου ἐτηρήθη οὐχὶ ἡ λέξις ἀλλ' ὁ νόος αὐτοῦ. Οἱ γινώσκοντες τὸ κείμενον ἰταλιστὶ ἢ γαλλιστὶ ἀνομολογήσουσι τὸ ἐπιτυχὲς τοῦ ἔργου τοῦ εὐσυνειδήτου μεταφραστοῦ, οἱ δὲ μὴ γινώσκοντες αὐτὸ ἢ εἰ ἀκούσας ἐκ τοῦ θεάτρου θὰ δύνωνται ἀσφαλῶς νὰ παρακολουθῶσι τῷ μελοδράματι, ἀκροώμενοι τῆς μουσικῆς καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντες ἑλληνικὸν κείμενον. Συγχάριοντες δὲ τῷ φιλοτέχνῳ παρασκευαστῇ ἑλληνικοῦ κειμένου, παρακαλοῦμεν αὐτὸν ὅπως καὶ ἐτέρων μελοδραματικῶν κειμένων τοιαύτην παράσχῃ ἡμῖν παράφρασιν καὶ μὴ παύσῃται ἀσχολούμενος περὶ ὁ ἀσχολεῖται ἔργον, συντελῶν οὕτω εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ παρ' ἡμῖν αἰσθήματος. Εὐχόμεθα δ' ἐν τῇ αἰῶνι ὅπως ὅσον οἶον τάχιον συγκροτηθῇ νέος ἑλληνικὸς μελοδραματικὸς θιάσος, ὅστις εὐρήσει μετάφρασιν ἀρμυδιᾶν πρὸς ἐκτελεσιν τοῦ ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἰταλίδος Μούσης.

Ἡ Σύναξις.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Πολλίων, ἀνθύπατος ρωμαῖος ἐν Γαλατία.
Ὀρόδεδος, κορυφαῖος τῶν Δρυϊδῶν.
Νόρμα, Δρυϊδὶς προφῆτις, θυγάτηρ τοῦ Ὀροδέσου.
Ἀδαλγίδα, νεαρά νεωκόρος ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἰρμινδοῦλ.
Κλοτίλδη, ἐμπιστος τῆς Νόρμας.
Φλάβιος, ἐταῖρος, τοῦ Πολλίωνος.
Δύο παῖδες, υἱοὶ τῆς Νόρμας καὶ τοῦ Πολλίωνος.
 Δρυῖδαι, Βάρδοι, Νεωκόροι, Ἱερεῖαι,
 Μαχηταὶ καὶ στρατιῶται γαλάται.
 Ἡ πρᾶξις ὑπόκειται ἐν Γαλατία, ἐν τῷ ἱερῷ δά-
 σει καὶ ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἰρμινδοῦλ.

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δάσος ἱερὸν τῶν Δρυϊδῶν. Ἐν τῷ μέσῳ ἡ ὄρυς τοῦ Ἰρμινδοῦλ.
 παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς φαίνεται ἡ δρυϊδικὴ πέτρα ἡ χρη-
 σιμεύουσα ὡς βωμός. Ἐκεῖθεν τοῦ δάσους λόφοι σύνδεσδροι.
 Νύξ. Μακροῦθεν πυρὰ λάμποντα διὰ μέσου τῶν θάμνων.
 Ἰπὸ τὸν ἦχον τοῦ ἱεροῦ παιᾶνος παρέρχονται τὰ στίφη τῶν
 Γάλλων· εἶτα ἡ πρόσδος τῶν Δρυϊδῶν· τελευταῖος ὁ Ὀρο-
 δεσος μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἱερέων.

Ὀρόδεδος. Δρυῖδαι εἰς λόφους ἀνέλθετε
 πρὸς θεὰν τῶν αἰθέρων·
 κύκλος θὰ λάμπῃ ἀργυροῦς
 σελήνην νέαν φέρων.
 Τὸν πρῶτον γελωτάτης
 ὡς κόρης ἀγνοτάτης
 τρεῖς θὰ σημάνη μυστικῶς
 ὁ ἱερός χαλκός.
Δρυῖδαι. Θὰ δρέψῃ ἡ Νόρμα τὸν σεπτὸν
 ὄρουός καρπὸν ;
Ὀρ. Ναί ! ἡ Νόρμα
Δρυ. Πρὸς νέας Ἰρμινδοῦλ σφαγὰς
 τὴν μάντιν σου παρόρμα
 σφοδρὰν αὐτῇ ἐμπνέων
 ἔχθραν πρὸς τὸν Ρωμαῖον
 καὶ τὴν μοιραίαν πρὸς ἡμᾶς
 εἰρήνην καταργῶν.
Ὀρ. Ἐκ τούτων τῶν σεπτῶν δάσων
 ὄρματε ! θ' ἀνακράξῃ
 καὶ τῶν ἀρπάγων ἀετῶν
 τοὺς Κέλτας θ' ἀπαλλάξῃ
 καὶ τὴν ἀσπίδα τύπτων,
 ὡς κεραυνὸς ἐνσκάπτων,
 Καισάρων πόλιν τὴν αἰσχρὰν
 ἐκ βάθρων θὰ κλονῆ.
Πάντες. Σελήνην σπεῦσον νὰ φανῆς !
 ἡ Νόρμα προχωρεῖ.

Ἀπομακρύνονται ἅπαντες καὶ ἀφανίζονται εἰς τὸ δάσος. Ἀπὸ
 καιροῦ εἰς καιρὸν ἀντηχοῦσιν ἀπῶθεν αἱ φωναὶ των, ἅμα δὲ
 παρέρχονται ἐπὶ τὴν σκηνὴν ὁ Φλάβιος καὶ ὁ Πολλίων προ-
 φυλακτικοί, ἐν ταῖς τηβέννοις αὐτῶν κεκαλυμμένοι.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Φλάβιος καὶ Πολλίων.

Πολ. Οὐδὲν ἀκούω· καὶ ἤδη τὸ ζοφῶδες
Φλ. δάσος κενοῦται. — Ἄλλ' εἶναι κινδυνῶδες
Πολ. ἡ Νόρμα εἶπεν. — Πόσον μὲ ταράττει
Φλ. τὸνομα τοῦτο! Πῶς! δυνατόν! φιλιτάτη !
 καὶ τῶν υἱῶν σου μήτηρ !
Πολ. Εἰς πάντα ψόγον
 οὐδένα ἔχω ν' ἀντιτάξω λόγον.
 Ἐρώτων νέων φλόγες
 μὲ πυρπολοῦσι· τὰς συνδαυλίζει θεὸς τις
 φθονῶν μου τὴν γαλήνην. Ἀδύσσου χάος
 ὁ τάλας βλέπω χαῖνον ἐνώπιόν μου.
Φλ. Μὴ ἄλλην ἀγαπᾷς ;
Πολ. Ἡσύχως λάλει.
 Νῦν ὄλον με . . . φλέγει ἄλλη.
 Ἡ Ἀδαλγίδα . . . ἀθρόν γελῶσεν ἄνθος
 τῆς ἀγνείας εἰκῶν. Τὸν αἰμοδόρον
 θεὸν ὑπηρετοῦσα, λαμπρά, ὡς ἄστρον
 ἐν οὐρανῷ ζοφῶδει, φῶς διαχύνει.
Φλ. ὦ τλήμων φίλε ! Καὶ ἐκεῖνη
 σοῦ ἀντεγᾶται ;
Πολ. Οὕτως ἐλπίζω !
Φλ. Ἄλλ' ὅμως
 τὴν Νόρμαν δὲν φοβεῖσαι ;
Πολ. θανάτου μὲ τρόμος
 καὶ ἀγωνία κρατεῖ ἀφ' ὅτου εἶδον
Φ. Η. Τὸ ὄναρ — Ἄ ! λέγει· Ἐπὶ τῇ μνήμῃ φριττώ
 Πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς Κύπριδος
 ἐγγύς ἐμοῦ εἰς Ρώμην
 ἡ Ἀδαλγίδα ἴστατο
 μ' ἀνθοστεφῆ τὴν κόμην.
 Φαιδρὸς ἠχῶν ὑμέναιος,
 ὄσμη θυμιαμάτων,
 τὰ πάντα μ' ἐξηπιάτων
 κι' ἀνήραζόν με εἰς οὐρανόν.
 Ὅτ' αἰθνης φάσμα πελιδνόν
 ὡς θύελλα ἐνσκήπτει
 εὐρύς ὁ πέπλος Δρυϊδῶν
 ὡς νέφος τὸ καλύπτει.
 Σκιπτὸς προσβάλλει τὸν βωμὸν
 ὁκότος παντοῦ ἀπλοῦται,
 ὁ κόσμος πᾶς νεκροῦται,
 νεκρόσιμος σιγῆ !
 Τὴν τρυφερὰν ἀπόλεσα
 ἐγγύθεν μου παρθένον,
 τοὺς θρήνους ἤκουον μακρὰν
 παιδίων σφαζομένων.
 Ὅτ' ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ναοῦ
 φωνὴ βροντώδης κράζει·
 οὕτως ἡ Νόρμα κολάζει
 προδότιν ἐραστὴν.
 (Ἀκούσται ὁ ἱερός χαλκός)
Φλ. Παῦσον ἡ Νόρμα ἐρχεται
 Σπεῦσον· ἐδῶ προβαίνει.
 (Φωνὴ ἐσθθεν)
 Ἀπόστντε οἱ βέδηλοι
 παιδρὰ σελήνη φαίνει.

Φλ. Σπεῦσον
Π. Θά μείνω.
Φ. Ἐλθέ!
 μὴ σ' εὔρη τις ἐδῶ.
Π. Τῆς δυνάμεώς των ἄλλη
 ὑπερτέρα μὲ φυλλάττει.
 σοῦ ὁ ἔρωσ, ὦ φιλάτν,
Δίς. μ' ἐνθαρρύνει μ' ὀδηγεῖ.
 Τοῦ θεοῦ των δ' ἂν προβάλλῃ
 τὴν παρθένον νὰ μ' ἀρπάσῃ,
 καίω τὰ φρικώδη δάση
 καὶ βωμὸν τὸν ἐναγιῖ.

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

Δρυΐδα, Ἱερεῖαι, Μαχηταί, Βάρδοι, Νεωκόροι, Ἱεροθύται καὶ
 ἐν μέσσω πάντων ὁ Ὀρόβισσος.

Πάντες. Φθάνει ἡ Νόρμα· τῆς θείας τῆς κόμης
 τοὺς πλοκάμους στελιεὶ περιδέει·
 τὸ χρυσοῦν δρέπανόν τῆς προχέει
 φέγγος ὡς ἡ Σελήνην φαιδρόν.
 Ἐπεφάνη κ' εὐθέως τῆς Ρώμης
 σκέπει ζόφος πυκνὸς τὸν αἰθέρα
 Ὡς κομήτης ἀνά τὸν αἰθέρα
 Ἴρμινδοῦλ σπείρει τρόμον περῶν.

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

Νόρμα περιστοιχισμένη ὑπὸ τῶν Ἱερεῶν. Αὐσίκομος, τοὺς κρο-
 τάφους ἐστεμμένη μὲ στελίδα, καὶ φέρουσα ἐν χειρὶ χρυσοῦν
 δρέπανον. Ἀναβάνει τὸ δρυϊδικὸν βῆμα καὶ στρέφει κύκλῳ
 τὸ ὄμμα, ὡς ἐμπνεομένη. Εὐφημία.

Νόρμα. Κραυγὰς ἀποστασίας! Κραυγὰς πολέμου,
 πλησίον τοῦ βωμοῦ. τίς ἐτόλμα νὰ ρήξῃ;
 τίς ἀποκρίσεις
 τῇ θεοσπεύστῳ Νόρμα — νὰ ὑποδείξῃ,
 τὸ μοιραῖον ζῆτων τέλος τῆς Ρώμης;
 Ἔργον δὲν εἶναι ἀνθρωπείας γνώμης.

Ὅρ. Ἄλλ' ἔως πότε θ' ἀπρακτῶμεν λοιπόν;
 Μὴ δὲν καταπατοῦνται
 τὰ πάτρια μας δάση; Δὲν βεβηλοῦνται!
 οἱ ἄχραντοι βωμοὶ μας; Ἡ Βρέννου σπάθη
 πότε τοσοῦτον ἀδρανῆς — ἐστάθη;

Παν. Ἄπαξ ἀνασπασθεῖσα . . .

Νόρ. Πίπτει θραυσθεῖσα!
 θραυσθεῖσα! ναί!
 ἂν τις προῶρος ταύτην θραυσνηθεὶς ἀνασπάσῃ.
 Ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας ἀκόμη δὲν ἔχει φθάσῃ.
 Συγάμβρων τοὺς πελέκεις ἢ αἰχμὴ τῶν Ρω-
 [μαίων
 ἀμβλύνει ἔτι·

Παν. Καὶ σὺ τί προφητεύεις, τέρμα μοιραῖον;

Νόρ. Τὰς οὐρανίας δέλτους διεξεληθοῦσα,
 ἐν βιβλῳ τοῦ θανάτου τὸνομα γεγραμμένον
 τῆς Ρώμης βλέπω. Θ' ἀποθάνῃ ποτέ·
 ἀλλ' ἐξ οικείων ἁμαρτιῶν πεσοῦσα,
 καὶ οὐχὶ ἐξ ὑμῶν. Μὴ θορυβεῖσθε!
 Πρὸς τὸν σκοπὸν χωρεῖ τὸ πεπρωμένον.

Στελίδα δρέπω
 καὶ πρὸς εἰρήνην προτρέπω

Δρέπει τὴν στελίδα, ἣν αἱ Ἱερεῖαι συγκροίξουσιν ἐν κανοῖς. Ἡ
 Νόρμα προβαίνει εἰς τὸ προσκήμιον καὶ πάντες γονυπετοῦσιν.
 Ἡ Σελήνη λάμπει πλησιαιῆς.

Νόρ. Ἄγνωτάτη, ἐπαργυροῦσα
 τ' ἁγία μας ταῦτα δάση,
 στρέψον τόμμα ἐν αἰγλῇ πάσῃ,

Χορός. Φασεφόρε, πρὸς ἡμᾶς.
 Τὴν εἰρήνην περιψουροῦσα,
 αἰθερία, κ' ἐνταῦθα λάμπσον.
 καταβάσα τῶν στέρνων κάμψον
 τὰς αἰμοχαρεῖς ὀρμάς.

Χ.
Νόρ. Ἐτελέσθη· νῦν τῶν βεβήλων
 ἄς ἀποστραφῇ τὸ βλέμμα·
 ἂν τὸ θεῖον δὲ ὀργίλον
 ἀπαιτῇ Ρωμαίων αἶμα,
 θ' ἀκουσθῇ ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 ἡ βροντώδης μου κραυγή.

Χ. Κράξον· πᾶς ἐναγιῆς Ρωμαῖος
 θὰ τελέσῃ ποινὰς δικαίως
 πρῶτος πάντων δὲ θὰ δώσῃ
 ὁ ἀνθύπατος αὐτός.

Ν. Ναί! νεκρός! τίς θὰ τὸν σώσῃ, . . .
 ἀλλ' ὁ ἔρωσ αὐτοῦ φρουρός,
 Ἐλθε μετὰ τῶν ἐρώτων
 τῶν πρώτων σου κ' ἀδούλων,
 καὶ σοὶ πρὸς κόσμον ὄλον
 ἐγὼ παραστατῶ.
 Ὡραῖε ἐπανέλθέ μοι
 φαιδρὰς ἀκτῖνας βάλλων,
 καὶ πάντα μου πόθον ἄλλον
 ἀσμένως παραιτῶ.

Χ. Νεμέσεως ἡμέρα
 πρὸς τί ἀργεῖς νὰ λάμψῃς
 καὶ τὰς αἰχμὰς νὰ κάμψῃς
 ἀσπλάγνων δυναστῶν;

Ν. Ἄ! στρέψον πάλιν,
 ὡς τότε, φέρων
 θερμὴν ἀγκάλην
 ὄμμα μαρμαῖρον
 πιστῶς ἐρώων.

(Ἀπέρχεται ἀκολουθουμένη ὑπὸ πάντων ἐν τάξει)

Σ Κ Η Ν Η Ε'.

Ἄδαλγίδα μόνη.

Ἄδ. Κενὸν τὸ θεῖον δάσος.
 Τέλος ὀργίων· κἂν ἐνταῦθ' ἀνέτως
 θ' ἀναστεινάξω· ἂ! τὸν μοιραῖον ξένον
 ἐδῶ ἰδοῦσα ἐγενόμην ἀμέσως
 τοῦ θεοῦ ἀποστάτις, τῶν ὄρκων προδότις.
 Εἶθε ὑστάτον κἂν! εὐχὴ ματαία!
 ἀδάμαστός τις πόθος· ἐδῶ μ' ἐλκύει.
 Τὸ κάλλος τῆς μορφῆς του· ἐδῶ μ' εὐφραίνει
 ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐνταῦθα μένει
 ὡς γλυκεῖα ἠχώ.
 Ὡ θεέ! προστάτευσόν με. Πλάστα! οἰκτιρμόν.

Σ Κ Η Ν Η Σ Τ'.

Πολλίων, Φλάβιος καὶ Ἀδαλγίδα.

- Πολ.** Ἄφες με! εἶν' ἐνταῦθα
οὐδὲν ἀκούω
- Ἀδ.** (προσβλέπουσα ἔντρομος αὐτόν),
Σὺ! ἐδῶ
- Πολ.** Τί βλέπω
ἐθρήνεις;
- Ἀδ.** Προσπυχόμεν' ὦ μὴ ταραξῆς
τὰς προσευχάς μου.
- Πολ.** Θεοὺς λατρεύεις ἀγρίους
καὶ τῶν κοινῶν μας πόθων ἐναντίους.
Κόρη φιλάττη! Θεὸς σου
μόνος ἔστω ὁ ἔρωσ·
- Ἀδ.** Ἔρωσ . . . σιῶπα.
νὰ μὴ σ' ἀκούσω.
- Πολ.** Νὰ φύγης θέλεις;
ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν κρυβῆς, θὰ σὲ ἀνεύρω.
- Ἀδ.** Προσφεύγω εἰς τὸν θεόν μου, εἰς ὃν ὠρκισθὲν.
- Π. Ἀδ.** Καὶ ὁ ἔρωσ! σκληρὰ! ὁ ἔρωσ -- Ἄχ! ἐλθμόνουν
- Πολ.** Ναὶ πορεύου πρὸς τὸν θεόν σου
πᾶν τὸ αἷμα μου νὰ χύσῃς
πλὴν μὴ θέλε τῶν ὀφθαλμῶν σου
σκληροτάτη νὰ με στεγήσῃς.
Πρὸς θεὸν ὠρκισθὲν ἡ γλῶσσα
πρὸς με ὅμως ἡ καρδία
ἀγνοεῖς βεβαίως πόσα
πάσχω διὰ σὲ σκληρὰ.
- Ἀδ.** Καὶ σὺ ὅμως ἄχ! δὲν γνωρίζεις
πόσον πάσχω ἢ ἀθλία.
ὁ θεός μου ὃν ἐκθαυλίζεις
ἦτο μόνη μου λατρεία.
Τὸν βωμὸν ὑπηρετοῦσαν
μὲ ἐκόσμει φῶς λαμπρὸν
ἀλλὰ νῦν ἐπιπορευοῦσαν
σκέπει σκότος ζοφερόν.
- Πολ.** Θεοὺς ἄλλους ἀγνοτέρους
σοὶ προσφέρω ἐν τῇ Ρώμῃ,
- Ἀ. Π.** Φεύγεις ἄρα; — Πρὸς ἀθλοὺς ἑτέρους
- Ἀ. Π.** Φεύγεις ἐγὼ δέ; — Ἐλθε μαζί μου
Ἔρωσ ἀρκεῖ καὶ τῶν δαιμόνων
ἔρωσ προσκαλεῖ καὶ σέ!
- Ἀ. Π.** Ἄ σιῶπα — Ψυχῆς τὸν πόνον
οἴκτειρόν μου καὶ ἐλθέ.
- Ἀ. Π.** Ἄφες ἄφες — Σὲ λατρεύω· ἐλθέ ὁμοῦ.
- Ἀδ.** Ἄφισόν με εἶμαι λάτρις τοῦ βωμοῦ.
- Πολ.** Εἰς τὴν Ρώμην πορευθῶμεν,
Ἐνθα βίος ὄλδος ἔρωσ
Εἰς τὸ νέκταρ μεθυσθῶμεν
τῶν ἐρώτων ἐλευθέρως
Ἡ καρδία σου ἐνδομύχως
δὲν προλέγει σοὶ πᾶν τερπινόν;
Εἶναι Ὑμεναίων ἦχος
τὸν δεσμόν μας συγκροτῶν.
Ἄχ! τὸ εὐλαδόν του στόμα
ταῦτα λέγον μὲ μαγεύει
μέχρι τοῦ βωμοῦ μὲ ὄμμα
φλογοδόλον με δεσμεύει.

Θριαμβεύει τῶν κλαυθμῶν μου
καὶ τοῦ ἄλλου τῆς ψυχῆς
Σὲ Θεὲ καλῶ φρουρόν μου
κλονουμένη ἢ δυστυχῆς.

- Π. Ἀ.** Φιλάττη — Οἴκτειρόν με,
τὸν οἴκτιρόν σου ἐξαιτῶ.
- Πολ.** Σκληρὰ μ' ἐγκαταλείπεις
βορᾶν τοσαύτης λύπης;
- Ἀδ.** ὦ! ἄφες με ἀδυνατῶ.
- Πολ.** Ἀδαλγίδα πρὸς τὸν κλαυθμὸν μου
εὐσπλαγχνίας στρέψον ὄμμα
Ἀδαλγίδα — εἰσάκουσόν μου.
- Ἀδ.** Εἰς σὲ προσφέρω ψυχὴν καὶ σῶμα
(Πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ).
- Πολ.** Καὶ θὰ ἔλθῃς τῇ πρωτῇ
- Ἀδ.** ἀσφαλῶς; Ναί· θὰ τολμῶσω.
- Π. Ἀ. Π.** Ὅρκον! — Δίδω! — ὦ! εὐτυχία!
- Π. Ἀδ.** Μὴ λησμονεῖ — Νὰ λησμονήσω;
Τὸν θεόν μου μὲν ἀρνούμαι
ἀλλ' εἰς σὲ μένω πιστή.
- Πολ.** Τὸν θεόν σου δὲν φοβοῦμαι
Σοῦ ὁ ἔρωσ μοὶ ἀρκεῖ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.*

VI.

Εἰς ἐκ τῶν οἴκων, εἰς ὃν συνήρχοντο πολλὰς
πολλοὶ ἐκ τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας καὶ διήρχοντο
διασκεδάζοντες τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας ἦτο
ὁ τοῦ κυρίου Α . . .

Ἐκεῖ ἐσπέραν τινὰ, ὀλίγον μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του
συνήνητσε πάλιν ὁ Λεάνδρος τὴν Ἰριδα. Ἐφάνη αὐτῷ
ὠραιοτέρα καὶ χαριεσττέρα ἢ ἕλλοτε. Ἄλλ' ὅπως
ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅτε πρρητήρησεν ὅτι μόλις
αὕτη τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον.

Μετ' ὀλίγον, ροφήσασα τὸ ἐν τῷ κίθῳ αὐτῆς
τέτον, ἐκῆθισεν ἡ Ἰρις νεχελῶς ἐπὶ τινος ἀνακλίν-
τρου. Αἱ λευκαὶ τῆς χεῖρες, στηριζόμεναι, ὡς χεῖρες
παιδίου, ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μὲ τοὺς δακτύλους
συμπεπλεγμένους, καὶ οἱ ρεμβῶδεις ὀφθαλμοὶ τῆς ἐ-
μαρτύρου πᾶσαν ἡδύτητα καρδίας ἐρώσης.

Ἡ ἐκπληξίς τοῦ Λεάνδρου δὲν ἐβράδυνε νὰ μετα-
βληθῇ εἰς κατὰπληξιν καὶ πικρίαν, διότι, ὅτε συνε-
σταλμένος σχεδόν, προσῆλθεν εἰς αὐτὴν καὶ τῇ ἐζή-
τησε νὰ τῷ παράσχῃ ἓνα τετράχορον, ἐκείνη μὲ τό-
νον φωνῆς, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν, τῷ εἶπεν:
«ἀδύνατον». Ἡ λέξις αὕτη ἐνεπήγη εἰς τὴν καρ-
δίαν του ὡς μάχαιρα.

*) Ἰδε ἀριθ. 36, σελ. 707 — 710.